

Υπέρογκοι φόροι χωρίς σχέδιο κατά τη δεκαετία της κρίσης

Η υψηλή φορολογία στην κατανάλωση προκάλεσε στρεβλώσεις στην οικονομία

Του **ΠΡΟΚΟΠΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ**

Το γεγονός ότι η Ελλάδα βρίσκεται στην κορυφή των χωρών που επιβαρύνουν υπέρμετρα φυσικά πρόσωπα και επιχειρήσεις δεν αποτελεί είδηση τα τελευταία 10 χρόνια, ωστόσο τα νεότερα στοιχεία του ΟΟΣΑ σε συνδυασμό με σχετική μελέτη του ΙΟΒΕ δείχνουν ότι οι φόροι επιβάλλονται στα «τυφλά».

Η έκθεση του ΟΟΣΑ αποκαλύπτει ότι οι μεγαλύτερες εισπράξεις εσόδων για το ελληνικό κράτος το 2019 προήλθαν από τη φορολογία στα αγαθά και υπηρεσίες (ΦΠΑ και ειδικοί φόροι στην κατανάλωση), η οποία αντιστοιχούσε στο 15,3% του ΑΕΠ, όταν στα υπόλοιπα κράτη του ΟΟΣΑ οι εισπράξεις προέρχονται κατά κύριο λόγο από τη φορολογία εισοδήματος.

Την ίδια στιγμή, η μελέτη του ΙΟΒΕ δείχνει ότι την περίοδο της δημοσιονομικής προσαρμογής, δηλαδή τη δεκαετία του 2010, οι ειδικοί φόροι κατανάλωσης χρησιμοποιήθηκαν κατεχόν για την ενίσχυση των φορολογικών εσόδων, μέσω της αύξησης των συντελεστών και της εισαγωγής νέων ειδικών φόρων.

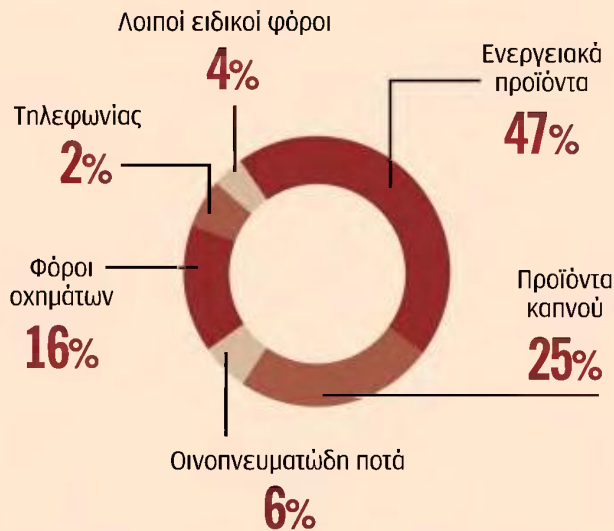
Η πολιτική αυτή, όπως σημειώνουν οι μελετητές, «δεν στηρίχθηκε σε ανάλυση των ευρύτερων οικονομικών επιπτώσεων».

Ανθωσε το λαθρεμπόριο

Η εφαρμογή υψηλών συντελεστών φορολόγησης είχε ανεπιθύμητα αποτελέσματα, όπως η αύξηση του παράνομου εμπορίου των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδική φορολόγηση, ενώ τα έσοδα υστερούσαν συστηματικά έναντι των προσδοκιών και των στόχων που είχαν τεθεί.

Για παράδειγμα, οι συντελεστές ΕΦΚ στα προϊόντα καπνού στην Ελλάδα παρουσίαζαν σχετική σταθερότητα μέχρι το 2009, αλλά από τον Ιανουάριο του 2010 σημείωσαν μεγάλη αύξηση. Η συνολική φορολογική επιβάρυνση

Πώς κατανέμονται τα έσοδα από τους ειδικούς φόρους στην Ελλάδα 2018

ΠΗΓΗ: ΙΟΒΕ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Παρά την αύξηση των συντελεστών, οι αποκλίσεις των εσόδων σε σχέση με τους στόχους ήταν μεγάλες.

Η εφαρμογή υψηλών συντελεστών στα καπνικά προϊόντα σχεδόν διπλασιάστηκε μεταξύ του 2008 και του 2018. Την ίδια ώρα, η ζήτηση νόμιμων προϊόντων καπνού επηρεάστηκε επίσης από την ύπαρξη λαθραίων προϊόντων, τις αγορές προϊόντων καπνού από γειτονικές χώρες με χαμηλότερες τιμές, την απαγόρευση του καπνίσματος σε δημόσιους χώρους, τη μείωση του πληθυσμού που καπνίζει και τη διαθεσιμότητα υποκατάστατων, όπως το ηλεκτρονικό τσιγάρο. Το διάστημα αυτό, η κατανάλωση παράνομων τσιγάρων σημείωσε

εντυπωσιακή άνοδο.

Παρά την αύξηση των συντελεστών, οι αποκλίσεις των εσόδων σε σχέση με τους στόχους του κρατικού προϋπολογισμού ήταν μεγάλες. Οι αυξήσεις των ΕΦΚ στα προϊόντα καπνού στην Ελλάδα τα προηγούμενα χρόνια, οι οποίες αποσκοπούσαν στην αύξηση των εσόδων του κράτους, είχαν και μια σειρά από επιπτώσεις στην οικονομία, οι οποίες συχνά αγνοούνται όταν γίνεται ο σχεδιασμός της φορολόγησης.

Σημειώνεται ότι τα καύσιμα, τα προϊόντα καπνού, η κτήση και χρήση επιβατικών οχημάτων και τα αλκοολούχα ποτά αποτελούν τις κατηγορίες προϊόντων που συνεισφέρουν την πλειονότητα των εσόδων από ειδικούς φόρους στην Ελλάδα.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΟΣΑ, η Ελλάδα εμπένει σε αυτή την πολιτική των αυξημένων φόρων στην κατανάλωση, με αποτέλεσμα το διάστημα 2009-2019

(τα χρόνια των μνημονίων) τα φορολογικά έσοδα να καταγράφουν αύξηση κατά οκτώ ποσοστιαίες μονάδες, τη μεγαλύτερη μεταξύ των 35 χωρών-μελών του ΟΟΣΑ.

Η μεγαλύτερη πηγή εσόδων το 2019 αφορούσε τη φορολογία στα αγαθά και υπηρεσίες, η οποία αντιστοιχούσε στο 15,3% του ΑΕΠ. Ακολούθησαν οι εισφορές στην κοινωνική ασφάλιση (11,9%), τα έσοδα από τη φορολογία εισοδημάτων και κερδών (8,3%) και τα έσοδα από τη φορολογία της περιουσίας (3,1% του ΑΕΠ). Αντίθετα, η πρώτη πηγή εσόδων για τις χώρες του ΟΟΣΑ ήταν η φορολογία εισοδημάτων και κερδών (11,5% του ΑΕΠ), με δεύτερη τη φορολογία των αγαθών και υπηρεσιών (10,9% του ΑΕΠ) και ακολουθούν οι εισφορές στην κοινωνική ασφάλιση (9% του ΑΕΠ) και η φορολογία στην περιουσία (1,9% του ΑΕΠ).

Τι πρέπει να αλλάξει

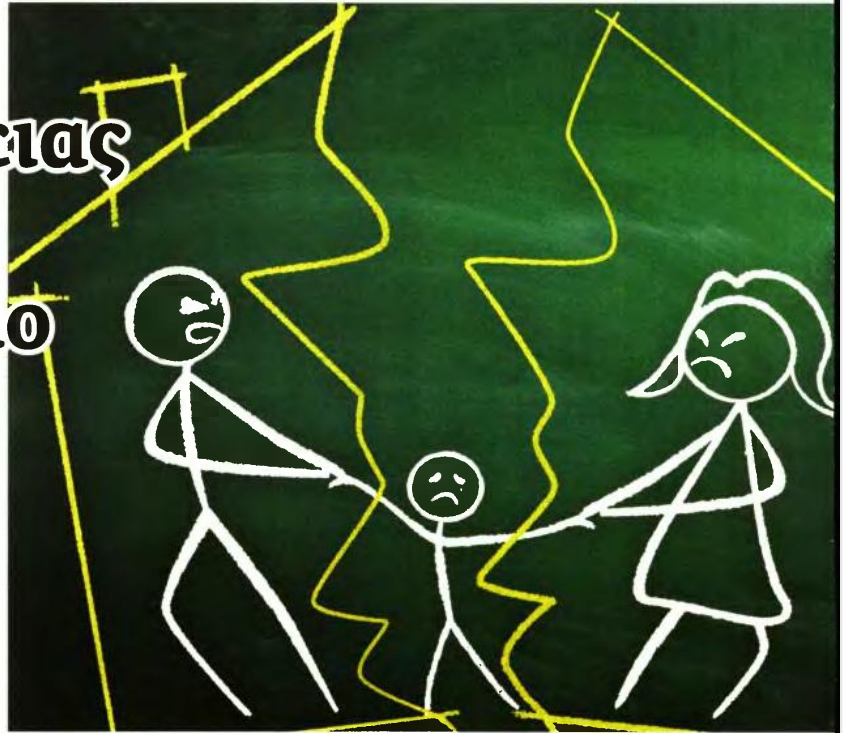
Όπως υποστηρίζουν οι μελετητές του ΙΟΒΕ, η φορολογική πολιτική θα πρέπει να ενθαρρύνει την καινοτομική δραστηριότητα, που αποσκοπεί στην ανάπτυξη προϊόντων ή εναλλακτικών παραγωγικών διαδικασιών που περιορίζουν τις αρνητικές εξωτερικές επιδράσεις ή βλάβες σε σύγκριση με την υφιστάμενη κατάσταση.

Σε αυτόν τον στόχο μπορεί να συμβάλει η στοχευμένη επιδότηση προϊόντων και δραστηριοτήτων. Όπως μάλιστα επισημαίνεται στη μελέτη, η φορολογική μεταχείριση είναι σκόπιμο να διαφοροποιείται ανάλογα με το μέγεθος των αρνητικών εξωτερικών επιδράσεων, ή αντίστοιχα η παροχή κινήτρων να κλιμακώνεται ανάλογα με τα προσδοκώμενα οφέλη. Αυτό προϋποθέτει την ανάλυση κόστους και οφέλους της παρέμβασης, προκειμένου τα κίνητρα που δίνονται να είναι αποτελεσματικά, αλλά και να ελαχιστοποιείται η εμφάνιση δευτερογενών μη επιθυμητών επιπτώσεων.

ΙΣΩΣ ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ ΝΟΜΟΘΕΤΗΜΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΥΡΟΔΟΤΕΙ ΠΛΗΘΟΣ ΑΝΤ

Οι δύο όψεις της συνεπιμέλειας των παιδιών μετά το διαζύγιο

Επιστημονικοί φορείς, γυναικείες οργανώσεις, σύλλογοι μπαμπάδων, αλλά και πολίτες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης συμμετέχουν σε έναν διάλογο που πολλές φορές γίνεται εμπρηστικός, αφού ακουμπά στον πυρήνα τους έννοιες όπως γονεϊκότητα, ισότητα, σεξισμός, φεμινισμός και πατριαρχία

► Των **ΝΤΙΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ, ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΩΤΗΡΧΟΥ**

Οι κοινωνίες αλλάζουν, όπως αλλάζουν και οι κοινωνικοί ρόλοι που αποδίδονται στα φύλα. Τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότεροι πατεράδες επιλέγουν τη γονεϊκότητα συνειδητά και εμπλέκονται ενεργά στη ζωή και την ανατροφή των παιδιών τους. Η συζήτηση περί συνεπιμέλειας αγγίζει στον πυρήνα τους έννοιες όπως γονεϊκότητα, οικογένεια, κοινωνικοί ρόλοι, σεξισμός. Τις τελευταίες μέρες, δε, παίρνει τη μορφή πολεμικής στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με γυναίκες να αντιδρούν σθεναρά στο επικείμενο νομοθέτημα κι άλλες να το υποστηρίζουν.

Το 2017 εκδόθηκαν 19.190 διαζύγια, εκ των οποίων τα 15.721 αφορούσαν οικογένειες με παιδιά. Στο 98% των περιπτώσεων το δικαστήριο αναθέτει την επιμέλεια στη μητέρα, δημιουργώντας ένα «έθιμο» που σε πολλές περιπτώσεις προκαλεί διαμάχες, προστριβές και επιπλέον οδύνη πάνω στα συντρίμια ενός διαλυμένου γάμου. Τώρα έρχεται ο υπουργός Δικαιοσύνης μιας συντηρητικής δεξιάς κυβέρνησης να νομοθετήσει σε σχέση με το Οικογενειακό Δίκαιο, που στην Ελλάδα είχε αναμορφωθεί τελευταία φορά το 1983. Εν αναμονή του νομοσχεδίου ο Κώστας Τσιάρας δήλωσε την Τετάρτη: «Τα τελευταία χρόνια βλέπαμε πολύ έντονα φαινόμενα χρησιμοποίησης των παιδιών στην αντιπαράθεση των γονέων που χώριζαν (...) μέσω της νομοθέτησης που προτείνουμε προσπαθούμε να διαμορφώσουμε μια νέα κουλτούρα στους γονείς που χωρίζουν. Διασφαλίζεται η από κοινού και από τους δύο γονείς γονική μέριμνα».

Κώστας Τσιάρας
υπουργός
Δικαιοσύνης

Θύελλα για την αναμόρφωση του Οικογενειακού Δικαίου

«ΚΑΤΟΠΙΝ ΙΣΧΥΡΩΝ ΠΙΕΣΕΩΝ γνωστού συλλόγου πατέρων για την καθιέρωση της "συνεπιμέλειας" των τέκνων από τους δύο γονείς μετά το διαζύγιο ή τη διάστασή τους, συστάθηκε Ειδική Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή για "την αναμόρφωση του Οικογενειακού Δικαίου" καταγγέλλει ο Σύνδεσμος για τα Δικαιώματα της Γυναίκας, που κυκλοφόρησε ψήφισμα με το οποίο ζητά «να πάψει κάθε επέμβαση στο Οικογενειακό Δίκαιο και ιδίως στις σχέσεις γονέων και τέκνων».

«Αν επιβάλλεται σε αντιδικούντες γονείς, δεν εξυπηρετεί το συμφέρον του παιδιού. Τουναντίον, το βλάπτει» (Ψήφισμα 16 φορέων)

Οι φορείς και οι οργανώσεις αναφέρουν πως «έρευνες που δείχνουν θετικές συνέπειες της συνεπιμέλειας αφορούν γονείς που την επέλεξαν. Αν επιβάλλεται σε αντιδικούντες γονείς, δεν εξυπηρετεί το συμφέρον του παιδιού. Τουναντίον, το βλάπτει» και υπογραμμίζουν πως «γονείς που έχουν καλές σχέσεις μετά το διαζύγιο ή τη διάσταση και ενδιαφέρονται ειλικρινά για το παιδί τους δεν χρειάζονται νόμους και δικαστήρια. Ομως, όπως συνάγεται από πείρα, η προώθηση της συνεπιμέλειας "στοχεύει πρωτίστως στην ικανοποίηση ψυχικών αναγκών των γονέων και

όχι απαραίτητα στην εξυπηρέτηση του συμφέροντος του τέκνου». Αυτό δείχνουν και τα επιχειρήματα υπέρ της συνεπιμέλειας. Οπου υπάρχουν προβλήματα, δεν οφείλονται στον νόμο, αλλά στην εφαρμογή του». Όπως αναφέρεται στο ψήφισμα, «το μόνο που χρειάζεται είναι να βελτιωθεί η απονομή της Δικαιοσύνης με την ίδρυση οικογενειακών δικαστηρίων (...), να ιδρυθεί σώμα οικογενειακών κοινωνικών λειτουργιών και να προβλεφθεί ειδικό μηνιαίο επίδομα στήριξης των χαμηλού εισοδήματος χωρισμένων γονέων που έχουν την επιμέλεια παιδιού».

Οι «Μαμάδες ενάντια στην υποχρεωτική συνεπιμέλεια», που διακινούν διαδικτυακά ψήφισμα (μέχρι την ώρα που γραφόταν αυτό το κείμενο είχε φτάσει τις 3.538 υπογραφές), δηλώνουν υπέρ της συνεπιμέλειας με συναίνεση και των δύο γονέων και υποστηρίζουν ότι «με την υποχρεωτική συνεπιμέλεια θα πετύχουμε τη διαίονση του κακοποινιτικού περιβάλλοντος καθώς δεν θα υπάρχει πλέον καμία διέξοδος από αυτό. Υποχρεωτικά δύο άνθρωποι που αδυνατούν να συζούν και να συναποφασίσουν θα πρέπει να το κάνουν ακόμη και μετά το διαζύγιο και το κόστος θα το πληρώσουν τα παιδιά».

Στο ψήφισμά τους υποστηρίζουν ότι το επικείμενο νομοσχέδιο «μετατρέπει τις μητέρες σε θύματα» και τις αναγκάζει «να υποκύπτουν και να ανέχονται είτε σωματική είτε ψυχολογική είτε άλλης μορφής κακοποίηση», ενώ καταγγέλλουν τους πατέρες που λένε ότι αποξενώνονται από τα παιδιά τους μετά το διαζύγιο «σαν lobby αντρών που το κίνητρό τους είναι η εκδίκηση προς τις μητέρες και φυσικά το να μην πληρώνουν έστω και αυτήν την πενιχρή διατροφή».

2. ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΔΙΧΑΖΕΙ ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΙ

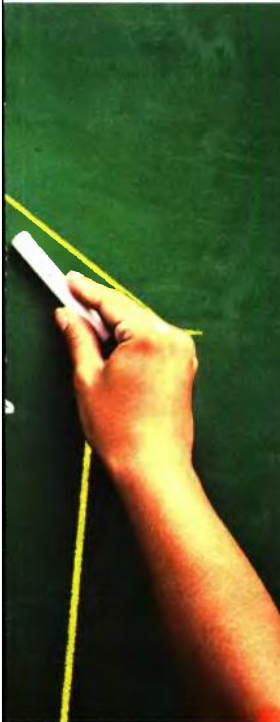
Μέσο: Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ημ. Έκδοσης: . . .04/12/2020 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .04/12/2020

Σελίδα: 21

ΔΡΑΣΕΩΝ

19.190
διαζύγια εκδόθηκαν το 2017,
εκ των οποίων
15.721
τα
αφορούσαν οικογένειες με παιδιά

Στο **98%**
των διαζυγίων το δικαστήριο
αναθέτει την επιμέλεια στη μητέρα

Το **84,8%**
σε δείγμα 1.349 ατόμων
συμφωνεί ή συμφωνεί απόλυτα
με τη θέσπιση νόμων
για τη συνεπιμέλεια,

το **73,6%**
θεωρεί τον πατέρα εξίσου ικανό
να αναλάβει την ανατροφή
των παιδιών και

το **87,2%** διαφωνεί ή
διαφωνεί απόλυτα με τη διατήρηση
του υπάρχοντος καθεστώτος

Μελέτη που εκδόθηκε
από το Πανεπιστήμιο της Λευκωσίας

Ποιες χώρες ακολουθούν το μότο της Σουηδίας «μία φορά γονέας για πάντα γονέας»

Η ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ του παιδιού στη βάση της αρχής ότι «ο γάμος ή η συμβίωση μπορεί να διαλυθούν, ο γονικός ρόλος όμως υπάρχει για μια ζωή» εφαρμόζεται ήδη εδώ και δεκαετίες στη Σουηδία και σχετικές έρευνες δείχνουν ότι είναι προς το συμφέρον του παιδιού, αφού τα παιδιά που μεγαλώνουν και με τους δύο γονείς μετά τον χωρισμό τους έχουν καλύτερη ψυχική υγεία και λιγότερα συμπεριφορικά προβλήματα σε σχέση με τα παιδιά που μεγαλώνουν κυρίως ή αποκλειστικά με τον ένα γονέα, ενώ δεν υπάρχουν διαφορές όσον αφορά τη συναισθηματική και συμπεριφορική εξέλιξη των παιδιών που ανατρέφονται και από τους δύο γονείς μετά το διαζύγιο, σε σχέση με τα παιδιά που μεγαλώνουν από γονείς που δεν έχουν χωρίσει. Μοντέλο το οποίο φαίνεται να υιοθετούν από το 1989 Αγγλία και Ουαλία, όπου νομικά αποτυπώνεται η φράση «μία φορά γονέας για πάντα γονέας», αλλά και η Γαλλία με ρύθμιση το 1993, σύμφωνα με την οποία το διαζύγιο δεν έχει επίπτωση στους κανόνες που ρυθμίζουν την άσκηση της γονικής μέριμνας, για να ακολουθήσει το 1997 η Γερμανία θεσπίζοντας ανάλογο κανόνα.

νοντας πως «στον ανήλικο συμφέρι περισσότερο μια φροντίδα από δύο άτομα, που ελέγχουν το ένα το άλλο, παρά μια εξουσία ενός μόνο προσώπου, η οποία... μπορεί να ρέπει ευκολότερα προς τον αυταρτισμό. Είναι επίσης προφανές ότι ο νόμος δεν πρέπει να επιτρέπει τη διολίσθηση στην υφιστάμενη πρακτική του αποκλεισμού του ενός γονέα από τη ζωή του παιδιού μετά τη διάλυση της έγγαμης συμβίωσης, που ενθαρρύνει τη λογική της "ιδιοκτησίας" του παιδιού από τον γονέα που ασκεί αποκλειστικά την επιμέλεια (...). Για τον λόγο αυτό είναι επιτακτικό να εισαχθεί ο κανόνας της από κοινού άσκησης της γονικής μέριμνας, στο σύνολό της και μετά τη διάσταση/διαζύγιο/ακύρωση του γάμου/λύση του συμφώνου συμβίωσης».

Στην Ελλάδα για το θέμα έχει προσφέρει θεμελιωμένη στα διεθνή πρότυπα και κανόνες γνωμοδότηση προς τη νομοπαρασκευαστική επιτροπή ο Σύνηγορος του Παιδιού, επισημαί-

νοντας πως «στον ανήλικο συμφέρι περισσότερο μια φροντίδα από δύο άτομα, που ελέγχουν το ένα το άλλο, παρά μια εξουσία ενός μόνο προσώπου, η οποία... μπορεί να ρέπει ευκολότερα προς τον αυταρτισμό. Είναι επίσης προφανές ότι ο νόμος δεν πρέπει να επιτρέπει τη διολίσθηση στην υφιστάμενη πρακτική του αποκλεισμού του ενός γονέα από τη ζωή του παιδιού μετά τη διάλυση της έγγαμης συμβίωσης, που ενθαρρύνει τη λογική της "ιδιοκτησίας" του παιδιού από τον γονέα που ασκεί αποκλειστικά την επιμέλεια (...). Για τον λόγο αυτό είναι επιτακτικό να εισαχθεί ο κανόνας της από κοινού άσκησης της γονικής μέριμνας, στο σύνολό της και μετά τη διάσταση/διαζύγιο/ακύρωση του γάμου/λύση του συμφώνου συμβίωσης».

Στον αντίποδα κινούνται 57 γυναίκες-πανεπιστημιακοί από τον χώρο της ψυχολογίας, των νευροεπιστημών, της ιατρικής, της βιολογίας, της κοινωνιολογίας, των παιδαγωγικών αλλά και των σπουδών φύλου. Όπως σημειώνουν, «με εξαίρεση τις περιπτώσεις που ένας από τους δύο γονείς είναι αποδεδειγμένα βίαιος, κακοποιτικός ή αμελής, η συνεπιμέλεια και ο ίσος χρόνος των παιδιών με τους δύο γονείς είναι μια συνθήκη από την οποία κερδίζουν όλοι». Και καταλήγουν: «Η συνεπιμέλεια υποστηρίζει και όλα αυτά για τα οποία πάλεψε το κίνημα του φεμινισμού εδώ και πολλές δεκαετίες: την αυτενέργεια, την ελευθερία και την ισότητα των γυναικών».

Ο Σύλλογος Ελλήνων Κοινωνιολόγων υποστηρίζει τη συνεπιμέλεια με εναλλακόμενη κατοικία και ίσο χρόνο ανάμεσα στους δύο γονείς κι αναφέρεται σε πρόσφατη μελέτη που εκδόθηκε από το Πανεπιστήμιο της Λευκωσίας, που έδειξε ότι οι κοινωνικές συνθήκες και στην Ελλάδα είναι ώριμες για μια τέτοια αλλαγή. Σε δείγμα 1.349 ατόμων το 84,8% συμφωνεί ή συμφωνεί απόλυτα με τη θέσπιση νόμων για τη συνεπιμέλεια, το 73,6% θεωρεί τον πατέρα εξίσου ικανό να αναλάβει την ανατροφή των παιδιών και το 87,2% διαφωνεί ή διαφωνεί απόλυτα με τη διατήρηση του υπάρχοντος καθεστώτος.

Ο Σύλλογος Ελλήνων Ψυχολόγων τα τελευταία χρόνια λαμβάνει σημαντικό αριθμό καταγγελιών από συζύγους οι οποίοι είτε είναι σε διαδικασία δικαστικών διενέξεων για έκδοση διαζυγίου, είτε είναι ήδη διαζευγμένοι. Οι ψυχολόγοι υποστηρίζουν το αίτημα της «από κοινού άσκησης της επιμέλειας/κοινής ανατροφής με ίσο χρόνο και από τους δύο γονείς», αφού διαπιστώνουν ότι «στις περιπτώσεις όπου δεν ασκείται η επιμέλεια και από τους δύο γονείς, συνήθως προκύπτει έντονη διαμάχη μεταξύ τους, η οποία είναι επιβλαβής για όλα τα μέλη της οικογένειας και ιδιαίτερα επηρεάζει ψυχοσυναισθηματικά τα παιδιά».

Μαρτυρίες από πατεράδες για την οδύνη της αποστέρησης του παιδιού

«Η ΥΠΕΡΑΠΛΟΥΣΤΕΥΣΗ ότι η σύσταση της 4ης νομοπαρασκευαστικής επιτροπής οφείλεται σε "ισχυρές πιέσεις γνωστού συλλόγου πατεράδων" δείχνει την παγιδευση των συντακτών του κειμένου στα στερεότυπα του τύπου "πατέρες εναντίον μητέρων"» λέει ο Ιωάννης Παπαρρηγόπουλος, πρόεδρος του Συλλόγου Συνεπιμέλεια. «Θα συμφωνήσουμε μόνο με την πρόταση του ψηφισματος "όπου υπάρχουν προβλήματα, δεν οφείλονται στον νόμο αλλά στην εφαρμογή του". Ναι, οφείλονται στο ότι το δικαστικό σώμα διέστρεψε τον νόμο και πέραν αυτού εκπόνησε το νομολογιακό έθιμο της αποκλειστικής επιμέλειας και της διατήρησης καταργημένων διατάξεων του Αστικού Κώδικα. Αυτό που χρειάζεται είναι νόμος για να καμφθεί το νομολογιακό έθιμο. Και επιπλέον να ενθαρρύνει την προσοχή στη διαμεσολάβηση και να αποθαρρύνει την αναδικία. Σήμερα η αναδικία είναι μονόδρομος επειδή από αυτή αναδεικνύεται νικητής και νικημένος, ένας που τα παίρνει όλα και το παιδί, ένας που πληρώνει και γίνεται επισκέπτης στη ζωή του παιδιού».

«Σήμερα η αναδικία είναι μονόδρομος επειδή από αυτή αναδεικνύεται νικητής και νικημένος, ένας που τα παίρνει όλα και το παιδί, ένας που πληρώνει και γίνεται επισκέπτης στη ζωή του παιδιού».

I. Παπαρρηγόπουλος

ένος που πληρώνει και γίνεται επισκέπτης στη ζωή του παιδιού. Ο δρόμος για τη διαμεσολάβηση θ' ανοίξει όταν οι γονείς ξέρουν ότι θα βρεθούν στο δικαστήριο για να πάρουν μισό μισό τον χρόνο και τις διανυκτερεύσεις με το παιδί, τις ευθύνες, τις υποχρεώσεις, τα δικαιώματα και αναλογικά με τις οικονομικές δυνάμεις τους τις δαπάνες ανατροφής».

Την ίδια ώρα όλο και περισσότεροι πατεράδες μοιράζονται τις ιστορίες τους, με κάποιες από αυτές να αποδεικνύουν ότι ενίοτε και οι άντρες μπορεί να υφίστανται κακοποίηση μέσα σε μια σχέση.

Ετσι κάποιοι μπαμπάδες φοβούνται πως αν βγουν από τον γάμο τους, η σύζυγός τους θα τους στερήσει τα παιδιά. Η περίπτωση του Σ.Δ. (τα στοιχεία του στη διάθεση της εφημερίδας) είναι χαρακτηριστική.

«Ζούμε εδώ και χρόνια σαν δύο ξένοι στο ίδιο σπίτι, δεν μας ενώνει τίποτα πια. Οπίστω μου έχει πει ξεκάθαρα πως αν χωρίσουμε θα πάρει τον μικρό και δεν θα τον ξαναδώ. Κι επειδή το έχω δει να συμβαίνει σε φίλους μου, που έχασαν επαφή με τα παιδιά τους μετά το διαζύγιο, δεν θέλω να συμβεί και σε μένα. Τουλάχιστον να φτάσει ο μικρός στην εφηβεία που θα έχουμε τίσιες έναν ισχυρό δεσμό, οι δυο μας και χωριστά μετά. Μέχρι τότε η δική μου προσωπική ζωή έχει μπει στον πάγο».

Ο Νίκος Γκόλφης, πατέρας μονόδρομος επειδή από αυτή αναδεικνύεται νικητής και νικημένος, ένας που τα παίρνει όλα και το παιδί, ένας που πληρώνει και γίνεται επισκέπτης στη ζωή του παιδιού.

την κατοχύρωση του δικαιώματός του να συμμετέχει ενεργά στην ανατροφή του γιου του, τον οποίο στο παρελθόν στερούνταν συχνά κι αναγκαζόταν να καταφεύγει στη Δικαιοσύνη. Μιλάει για την οδύνη της αποστέρησης του παιδιού και για αντεστραμμένο σεξισμό εφόσον, «είναι κάτι διαφορετικό να εκκινείς από το γεγονός ότι και οι δύο γονείς είναι επαρκείς για να αναλάβουν το μέγιστο του παιδιού τους και να εκπέτουν τον δικαίωμάτος ενεργά που είναι κακοποιτικοί ή ανάξιοι κι εντελώς διαφορετικό να θεωρείς ότι οι πατεράδες εξ' ορισμού δεν κάνουν γι' αυτήν τη δουλειά».

